

### Biblická hodina – 03.09.2026

Suspírium: „Hospodin, Pán, k tebe hľadia moje oči, v teba dúfam, nezbav ma života.“ (Ž 141,8) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 72: „Ó, Bože, Kráľovi daj súdy,...“

Modlitba: **Pane a Bože náš!** Teraz, skôr než budeme spoločne otvárať a spoločne pred Tvojou tvárou Sväté Písmo, chceme sa na chvíľu stíšiť pred Tebou. Aj dnes sa toho s nami veľa udialo: plánovali sme, pracovali sme a organizovali sme. Každý má svoju vlastnú úlohu. A pritom by bolo ľahké vidieť vo všetkom, čo sa nám zdá byť ucelené a dokončené, iba ľudskú prácu. Ty nám však pripomínaš, že za tým všetkým si prítomný. Ďakujeme Ti, že Ty dávaš múdrosť, Ty nám dávaš spolupracovníkov, Ty otváraš možnosti a Ty nám ukazuješ aj to, čo má byť našou úlohou. Pane, prosíme Ťa, pomôž nám rozpoznať naše vlastné miesto v Tvojom diele. Nechceme byť takí ako druhí a nechceme si ani myslieť, že to, čo môžeme dať my, je príliš málo. Keď to zveríme Tebe, môže mať zmysel aj to, čo sa zdá malé alebo každodenné. Daj nám takú múdrosť, vďaka ktorej nechceme iba vedieť, ale aj správne rozhodovať. Daj nám otvorenosť voči sebe navzájom, pretože v Tvojom diele neslúžime proti sebe, ale spolu s ostatnými. A prosíme Ťa aj o to, aby sme sa dnes, keď budeme počúvať Tvoje živé a účinné Slovo, nepýtali iba: „Čo to znamená?“, ale aj: „Čo nám tým chceš povedať?“ Ukáž nám to, čo v nás nie je v poriadku. Posilni nás v tom, v čom sme unavení. A ak je v niečom potrebné, aby sme sa zmenili, daj nám na to odvahy. Ďakujeme Ti, že nechceš svoje dielo uskutočňovať iba prostredníctvom dokonalých ľudí, ale používaš aj nás. Ďakujeme Ti, že v Tvojich rukách sa rozličné dary môžu spojiť do spoločného cieľa. A teraz nám pomôž, aby sme skutočne upriamili svoju pozornosť na Teba. Pre Ježiša Krista, ktorý je skrze moc Ducha Svätého neviditeľným účastníkom nášho spoločenstva, vypočuj nás. **Amen.**

Biblický text: Druhá Kniha Kroník 2. kapitola 10-17. veršov: *„Týrsky kráľ Chirám odpovedal Šalamúnovi listom: „Keďže Hospodin miluje svoj ľud, teba mu dal za kráľa.“ Ďalej uvádzal Chirám: „Buď zvelebený Hospodin, Boh Izraela, ktorý utvoril nebesia i zem, že dal kráľovi Dávidovi syna múdreho, rozvážneho a umného, ktorý postaví Hospodinovi dom a sebe kráľovský palác. Posielam ti teda múdreho muža, šikovného majstra Churám-Abiho, syna ženy z dcér Dánových a otca Týrčana. Vyzná sa v práci so zlatom, striebrom, bronzom, železom, kamením, drevom, červeným a fialovým purpúrom, s jemným plátnom a karmazínom, vo vyhotovení rôznych rezieb a v riešení rozmanitých návrhov, ktoré zveria jemu, ako aj tvojim umelcom a umelcom môjho pána a tvojho otca Dávida. Teraz nech pošle môj pán svojim sluhom slúbenú pšenicu, jačmeň, olej a víno. My zas nastíname v Libanone potrebné množstvo stromov. Preplavíme ich*

*plŕami po mori do Jafy. Sám si ich potom prevezieš do Jeruzalema.“ Šalamún spočítal všetkých prisťahovalcov, čo bývali v krajine Izrael po sčítaní, ktoré vykonal jeho otec Dávid. Bolo ich stopäťdesiattritisícšesťsto mužov. Z nich určil sedemdesiattritisíc za nosičov nákladov, osemdesiattritisíc za kamenárskych robotníkov v pohorí a tritisícšesťsto za dozorcov, aby prideľovali ľudu prácu.“*

### *Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!*

V druhej kapitole Druhej knihy Kroník vo veršoch 10–17. sme svedkami korešpondencie dvoch kráľov: **Šalamúna, kráľa Izraela, a Chiráma, kráľa Týru.** Šalamún žiada o pomoc pri stavbe Božieho chrámu a Chiráam ochotne spolupracuje. Samotný pôvodný list sa nezachoval ako samostatný dokument; Sväté Písmo nám však zachovalo obsah tejto korešpondencie. Mimoriadne pozoruhodné sú Chirámove slová: **„Nech je požehnaný Hospodin, Boh Izraela, ktorý stvoril nebo i zem“** (IIKrn 2,11). Pohanský kráľ vyznáva vieru v Boha Izraela. Je to pozoruhodné aj preto, že mnohí izraelskí a judskí králi neskôr zabudli, že ich národ patrí Hospodinovi, a odvrátili sa od Neho. Tu však človek zvonka, pohanský panovník, uznáva veľkosť Hospodina. Chiráam si zároveň uvedomuje, že **Šalamúnova múdrosť je Božím darom.** Vidí, že Hospodin miluje svoj ľud, a preto mu dal múdreho kráľa. Je to dôležitá biblická myšlienka: **každý dobrý dar pochádza od Otca svetla.** Múdrosť, deti, zručnosti, remeselné schopnosti a všetky dary, ktoré slúžia človeku na dobro, pochádzajú napokon z Božej milosti. Aj požehnanie detí je Božím darom. Chiráam posíla Šalamúnovi aj **ďalšieho muža menom Chíram,** zručného majstra. Jeho matka pochádzala z Izraela a jeho otec bol Týrijčan (IIKrn 2,13–14). Je to človek, v ktorého rodinnom pôvode sa stretávajú dva národy. Napriek tomu dostáva miesto v službe pri stavbe Božieho chrámu. Je to krásny obraz toho, že **rôzni ľudia sa môžu stretnúť pri spoločnom diele.** Tvoji majstri a moji majstri pracujú spolu. Izraeliti a Týrijčania spájajú svoje schopnosti, aby postavili chrám Bohu Izraela. Nie je rozhodujúce iba to, odkiaľ človek pochádza, ale aj to, **na čo používa poznanie a schopnosti, ktoré dostal od Boha.** Tento obraz nás vedie ešte ďalej. Biblia prináša veľké zasľúbenie, že príde čas, keď **národy a ľudia prídu na Sion** a budú sa spolu obracať k Bohu. Tu ešte vidíme spolupracovať izraelských a týrskych majstrov, neskôr však prorocké videnie hovorí o množstve národov, ktoré budú hľadať Hospodina. Rôzne národy, rôzne jazyky a rôzne životné príbehy – a predsa **jedna vec: Božia vec.** Chiráam sa tiež zaväzuje, že potrebné drevo a materiál **dopravia po mori,** až kým sa nedostane na určené miesto. Týrijčania dobre poznali more a plavbu. To, čo vedeli oni, potreboval Šalamún. A to, čo poznal Izrael a čím disponoval, mohlo byť užitočné pre Týrus. Tak sa prostredníctvom Božej prozreteľnosti **dary a schopnosti rôznych národov navzájom dopĺňajú.** Táto myšlienka je dôležitá aj pre dnešný svet a pre dnešný **trh práce.** Šalamún **počíta pracovníkov** a zapája rôznych ľudí do veľkej úlohy. Aj dnes si musíme položiť

otázku: **Z koho si môžeme vyberať a koho si všímame?** Sú medzi nami kvalifikovaní ľudia, mladí ľudia na začiatku pracovnej dráhy, starší ľudia, cudzinci, prisťahovalci, nezamestnaní, ľudia hľadajúci prácu na čiastočný úväzok, ale aj tí, ktorí pre zdravotné obmedzenia, zdravotné postihnutie alebo vek môžu pracovať iba v obmedzenej miere. Trh práce sa však často pýta predovšetkým: **„Čo tento človek dokáže? Koľko môže vyprodukovať? Akú hodnotu má jeho práca?“** Biblia nás učí pozeráť sa na človeka inak. **Hodnota človeka nie je určená jeho pracovnou schopnosťou ani jeho výkonom.** Človek, ktorý si nemôže nájsť prácu, nie je bezcenný. A človek, ktorý z nejakého dôvodu nemôže pracovať naplno, nemá preto menšiu ľudskú dôstojnosť. Práca je dobrým Božím darom, ale **hodnota človeka nie je totožná s jeho pracovným výkonom.** V Druhej Knihe kroník sa objavujú aj **prisťahovalci a cudzinci žijúci v Izraeli.** Šalamún ich necháva spočítať a zapája ich do práce. Starozmluvný zákon pritom veľmi jasne zdôrazňuje, že prisťahovalca a cudzinca nemožno utláčať ani vykorisťovať. Izrael si mal pamätať na vlastnú skúsenosť: **„Nebudeš utláčať ani trápiť cudzinca, veď sami ste boli cudzincami v egyptskej krajine.“** (II Mojž 22,20)

V Tretej Knihe Mojžišovej 19,33–34 sa táto myšlienka ešte prehĺbuje: **cudzinca, ktorý žije medzi Izraelitmi, mali milovať ako seba samých.** Aj dnes je to dôležitý princíp: **cudzinec, prisťahovalec, nezamestnaný človek alebo človek s obmedzenou pracovnou schopnosťou nestráca svoju ľudskú dôstojnosť.** Preto v Božom diele nejde iba o otázku: **„Z koho si môžeme vyberať?“**, ale aj o otázku: **„Koho dokážeme vidieť, oceniť a zapojiť?“** Nie každý dokáže robiť to isté. Niektorí slúžia svojím remeslom, iní organizujú, ďalší učia, niektorí dávajú zo svojho majetku, iní sa modlia, niektorí vykonávajú manuálnu prácu a niektorí slúžia jednoducho svojou prítomnosťou, láskou a vernosťou. **Každý človek dostal od Boha iný dar.** **„Tvoji majstri a moji majstri“** – táto veta oslovuje aj nás dnes. Rôzni ľudia, rôzne národy, rôzne rodinné zázemie a rôzne schopnosti sa môžu stretnúť pri jednom spoločnom diele. A tým spoločným dielom je napokon **Božia vec.** Pri stavbe chrámu sa vedľa seba neskladali iba kamene, ale aj ľudia: Izraeliti a Týrijčania, ľudia z rôznych rodín a s rôznym pôvodom. Boh ich všetkých použil v diele, ktoré ich presahovalo. **V Božom kráľovstve nie je rozhodujúci ľudský pôvod, spoločenské postavenie ani pracovná schopnosť človeka.** Dôležité je, ako človek používa život a dary, ktoré dostal od Boha, a či ich dokáže vložiť do Jeho služby. Preto môže byť jedným z dôležitých posolstiev pre nás: **„Rôzni ľudia, rôzne dary, rôzne národy – a predsa jedno spoločné dielo: Božie dielo.“**

Biblický text: List Židom 11. kapitola 4-7. verše: *„Vo viere Ábel priniesol Bohu lepšiu obeť ako Kain a ňou si získal svedectvo, že je spravodlivý, a Boh vydal o jeho daroch svedectvo; a ňou ešte aj ako mŕtvy hovorí. Pre vieru bol Henoch prenesený, aby neuzrel smrť, a nenašli ho, lebo Boh ho preniesol. Ešte pred prenesením dostal svedectvo, že sa páči Bohu. Bez viery však nie je možné*

*zapáčiť sa Bohu. Veď kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, čo ho hľadajú. Vo viere Noach, Bohom poučený o tom, čo ešte nebolo vidieť, s bážňou postavil koráb na záchranu svojej rodiny. Vierou odsúdil svet a stal sa dedičom spravodlivosti, ktorá je z viery..“*

### *Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!*

Prvý je **Ábel**ov príbeh, ktorý nám ukazuje základnú myšlienku viery: človek prichádza pred Hospodina s dôverou, pokorou a úprimným srdcom. Ábel veril Bohu a jeho vzťah k Bohu nebol iba vonkajším náboženským úkonom. Jeho obeta vyjadrovala jeho dôveru v Hospodina a úctu k Božím veciam. Ábel priniesol zo svojho stáda obetu Hospodinovi. Kain tiež priniesol obetu, ale ich prístup bol odlišný. Boh nehľadel iba na samotný dar, ale aj na srdce človeka, ktorý ho prinášal. Písmo Sväté hovorí: „**Hospodin vzhliadol na Ábela a na jeho obetu, ale na Kaina a na jeho obetu nevzhliadol.**“ (IMojž 4,4–5) Každý prístup k Bohu je teda hodnotený. **Boh nehľadá iba na dar, ktorý mu prinášame, ale predovšetkým na srdce, s akým k nemu prichádzame.** Ábel pristupoval k Bohu vierou, s dôverou, pokorou a poslušnosťou. Kain síce tiež priniesol Bohu obetu, ale jeho prístup nebol rovnaký ako Ábelov. Preto by sme Kaina nemali jednoducho označiť za človeka bez viery. Skôr vidíme, že **nepristupoval k Bohu s takou vierou a správnym postojom srdca ako Ábel.** Problém teda nebol iba v samotnom dare, ale predovšetkým v postoji človeka, ktorý ho prinášal. **Čo svedčí o Ábelovej viere?** Jeho viera sa prejavila v tom, že Bohu dôveroval a podľa tejto dôvery aj konal. List Židom 11. kapitola 4. verš zdôrazňuje, že práve vierou priniesol lepšiu obeť. Ábel nám tak ukazuje, že pravá viera sa prejavuje skutkami a poslušnosťou Bohu. Ábelova obeta nám zároveň pripomína, že všetko dobré pochádza od Boha. Keď človek prináša Bohu svoj dar, v skutočnosti mu vracia niečo z toho, čo od Neho prijal. Preto je dôležité nielen **čo dávame**, ale aj **s akým srdcom dávame.** Ábelova preliata krv sa v Slove Božom stáva aj predobrazom niečoho väčšieho. List Židom 12. kapitola 24. verš hovorí o **Ježišovi, prostredníkovi novej zmluvy, a o krvi očistenia, ktorá volá hlasnejšie než krv Ábela.** Ábelova krv volala po spravodlivosti, zatiaľ čo Kristova krv prináša odpustenie, očistenie a zmierenie s Bohom. V Ábelovi teda vidíme prvého výrazného svedka viery, ktorý svojím životom ukázal, čo znamená prichádzať k Bohu v dôvere. **Ábel nám ukazuje cestu viery: prichádzať k Bohu s úprimným a odovzdaným srdcom. Kainov príbeh nás upozorňuje, že samotný vonkajší náboženský úkon nestačí, ak náš postoj k Bohu nie je úprimný. Boh vidí naše srdce a hodnotí náš prístup k nemu aj k jeho darom.**

O **Henochovi** nám Biblia podáva veľmi krátke, ale mimoriadne silné svedectvo. „Vierou bol Henoch prenesený, aby neuzrel smrť...“ (Žid 11,5). Prvá Kniha Mojžišova 5,24 to vyjadruje jednoducho: „Enoch chodil s Bohom; potom ho nebolo, lebo ho Boh vzal.“ Toto krátke svedectvo je veľkým povzbudením aj pre

spoločenstvo veriacich. Chodiť s Bohom a putovať s Ním – to je životná dráha viery. Nejde iba o jeden veľký skutok viery, ale o každodenný život v Božej blízkosti. Henochov život nám ukazuje, že viera sa prejavuje vo vzťahu s Bohom, v poslušnosti, vernosti a v neustálom hľadaní Jeho prítomnosti. List Židom 11. kapitola 5. verš hovorí, že pred svojím prenesením dostal svedectvo, že sa páčil Bohu. Boh teda videl jeho život a jeho vernosť. Henoch nehľadal vlastnú slávu, ale žil tak, aby sa páčil Hospodinovi. Jeho život bol svedectvom, že človek môže uprostred svojho sveta kráčať s Bohom a dôverovať Mu. Hospodin Henocha obdaril neobyčajným životom. Boh ho preniesol, vzal ho k Sebe a nedovolil, aby prešiel bežnou cestou smrti. V tomto zmysle môžeme v Henochovom príbehu vidieť určitý predobraz Kristovho víťazstva nad smrťou a jeho vystúpenia na nebesá. Henochov príbeh však nie je Kristovým víťazstvom samotným; skôr nám vopred naznačuje tajomstvo života, ktorý má svoju plnosť v Bohu a víťazstvo nad smrťou. Viera starozákonného človeka už mala svojím spôsobom podiel na tajomstve Krista, hoci ešte nemala plnosť zjavenia, ktorú priniesol Ježiš Kristus. Henoch teda ešte nepoznal Krista tak, ako ho poznáme my dnes. Jeho viera zodpovedala tomu stupňu Božieho zjavenia, ktoré v jeho čase prijal. Bola to viera v jediného Boha, v Jeho moc, vernosť a štedrú lásku k tým, ktorí ho úprimne hľadajú. A práve toto je dôležité posolstvo listu Židom 11. kapitoly 6. verša: „Bez viery však nie je možné páčiť sa Bohu. Lebo kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že je a že odmeňuje tých, ktorí ho hľadajú.“ Henochov život nám ukazuje, že viera nie je iba súhlas s určitými pravdami o Bohu. Je to životné putovanie s Bohom. Pre naše spoločenstvo je Henochovo svedectvo veľkým povzbudením: nemusíme urobiť niečo mimoriadne veľké, aby bol náš život vzácný Bohu. Máme s Ním jednoducho každý deň kráčať, hľadať Ho, dôverovať Mu a zostať Mu verní. Boh vidí takúto vieru a takýto život sa mu páči. Henoch nás učí, že najdôležitejšie nie je, ako ďaleko v živote dôjdeme, ale s kým kráčame. A ten, kto kráča s Bohom, nikdy nekráča sám.

**Noach**ov príbeh je krásnym obrazom **videnia nehmotných skutočností**. Hospodin mu oznámil niečo, čo ešte nebolo možné vidieť. Noach však Slovo Božie prijal ako skutočnosť a podľa neho konal. Jeho viera nebola iba pasívnou meditáciou alebo vnútorným presvedčením. **Viera sa u Noacha stala poslušnosťou a konkrétnym skutkom.** Autor Listu Židom veľmi stručne zhrnul udalosti, ktoré opisuje Prvá Kniha Mojžišova v kapitolách 6–9. Zaujímavé je, že v samotnom príbehu sa osobitne nezdôrazňuje Noachova viera, ale predovšetkým **jeho poslušnosť**. Noach urobil všetko tak, ako mu Hospodin prikázal. Jeho viera sa teda ukázala práve v tom, že Slovu Božiemu dôveroval natoľko, že podľa neho aj konal. Noach nezostal iba pri počúvaní Božieho oznámenia. **V úctivej bázni prijal Božie varovanie o veciach, ktoré ešte nebolo vidieť, a začal pripravovať koráb.** Tým svojou vierou vstúpil do toho, čo Boh pripravoval. Hoci Noach ešte nevidel potopu, veril Slovu Božiemu viac než tomu, čo videli jeho oči. Jeho

poslušnosť mala zároveň konkrétny dosah na jeho rodinu. Autor Listu Židom hovorí, že pripravením korábu **zachránil svoj dom**. Noachova viera teda nebola iba osobnou záležitosťou. Jeho vernosť a poslušnosť sa stali prostriedkom záchrany jeho rodiny. V tomto môžeme vidieť aj **predobraz Kristovej dokonalej poslušnosti**. Noach poslúchol Boha a vďaka tomu bol jeho dom zachránený pred súdom. Ježiš Kristus však svojou dokonalou vernosťou a poslušnosťou priniesol záchranu oveľa väčšiu – záchranu od hriechu a smrti. On je verný nad Božím domom (Žid 3,6) a je veľkým kňazom nad Božím domom (Žid 10,21). Starozákonný príbeh hodnotí Noacha ako **spravodlivého človeka**, ktorý „chodil s Bohom“ (IMojž 6,9). Jeho spravodlivosť však nemôžeme chápať ako zásluhu, ktorou by si sám získal Božiu priazeň. V novozmluvnom svetle apoštola Pavla chápeme, že človek je ospravedlnený **vierou skrze Ježiša Krista**, nie vlastnými skutkami. Noach nám preto ukazuje dôležitú pravdu: **pravá viera vidí to, čo ešte nie je viditeľné, dôveruje Slovu Božiemu a premieňa túto dôveru na poslušnosť**. Viera, ktorá zostane iba v mysli, sa nestáva životnou cestou. Noach uveril, bál sa Boha, poslúchol a konal. Jeho príbeh je preto výzvou aj pre dnešné spoločenstvo: **keď Boh hovorí, nemusíme najprv všetko vidieť, aby sme mohli poslúchnuť. Viera znamená dôverovať Bohu aj vtedy, keď ešte nevidíme výsledok jeho konania. Noach nám ukazuje, že viera nie je iba vidieť neviditeľné, ale podľa toho neviditeľného aj žiť a konať**.

Záverečná modlitba: Pane a nebeský Otče náš! Ďakujeme Ti za svedectvo Ábela, Henocha a Noacha. Ďakujeme Ti, že v ich životoch vidíme rôzne podoby jednej viery – viery, ktorá Ti dôveruje, kráča s Tebou a poslušne koná podľa Tvojho slova. Prosíme Ťa, daj nám **Ábelovo srdce**, aby sme k Tebe prichádzali s úprimnosťou, pokorou a dôverou. Nauč nás, aby sme Ti nedávali iba svoje dary, čas a službu, ale predovšetkým **svoje srdce**. Pomôž nám, aby naše uctievanie nebolo iba vonkajším úkonom, ale skutočným prejavom lásky a viery v Teba. Daj nám **Henochovu vernosť**, aby sme každý deň chodili s Tebou. Keď nebudeme vedieť, kam nás vedieš, nauč nás dôverovať Ti. Keď budeme unavení alebo sklamaní, pripomeň nám, že ten, kto kráča s Tebou, nikdy nekráča sám. Túžime žiť tak, aby sa náš život páčil Tebe. A daj nám aj **Noachovu vieru**, aby sme dokázali veriť Tvojmu slovu aj vtedy, keď ešte nevidíme to, čo Ty pripravuješ. Chráň nás pred vierou, ktorá zostáva iba v našich myšlienkach. Daj, aby sa naša viera prejavovala v poslušnosti, v službe a v konkrétnych skutkoch. Pane, ďakujeme Ti, že títo starozákonní svedkovia viery ukazujú dopredu na Ježiša Krista. Ďakujeme Ti za Jeho dokonalú poslušnosť, za Jeho vernosť a za Jeho krv, ktorá volá hlasnejšie než krv Ábela. Ďakujeme Ti, že v Kristovi máme odpustenie, očistenie, zmierenie a nádej na večný život. Prosíme, aby naše spoločenstvo bolo spoločenstvom ľudí, ktorí **veria ako Ábel, chodia s Bohom ako Henoch a poslušne konajú ako Noach**. Daj nám vieru, ktorá vidí neviditeľné, srdce, ktoré

Ti dôveruje, a odvahu konať podľa Tvojho slova. Veď nás, aby sme v každom období svojho života mohli kráčať s Tebou a zostať Ti verní až do konca. **V mene Ježiša Krista, nášho Pána a Spasiteľa, prosíme. Amen.**

#### Modlitba Pánova

Požehnanie: „A tak, bratia moji milovaní, buďte pevní, neochvejní, buďte stále horlivejší v Pánovom diele, veď viete, že vaša námaha nie je márna v Pánovi.“ (IK 15,58) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 289: „Bože! V tme reč Tvoja skvelá je...”